

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 26:

Forespørgsel til statsministeren [om at lade regionalpolitiske overvejelser indgå i lovarbejdet og i administrative afgørelser].

Af Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 12/1 99).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 134: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (VVM-regler m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken).
(Fremsat 9/12 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lis Greibe (S):

Lovforslag nr. L 134 er en genfremsættelse af en del af lovforslag nr. L 176, som vi forholdt os til for knap 1 år siden, og som ikke blev færdigbehandlet på grund af Folketingsvalget.

I forhold til L 176 er der nu udeladt bestemmelser om lokal »Agenda 21« i region- og kommuneplanerne og forbud mod tillæg til en kommuneplan, der ikke er revideret.

I min ordførertale dengang lagde jeg megen vægt på den styrkelse af »Agenda 21«-arbejdet, som lovforslaget dengang medførte. Jeg udtrykte også tilfredshed med, at kommunerne nu blev forhindret i at klare sig med tillæg til sidst reviderede kommuneplan i stedet for at lave revision hvert fjerde år.

Jeg ville derfor være meget betænkelig ved, at L 176 i den grad er blevet barberet for disse væsentlige og vigtige elementer, hvis ikke dette skyldes, at der er indgået en aftale med KL om nedsættelse af et udvalg, der generelt skal se på en fornyelse af kommuneplanlægningsproceduren og derunder også, hvorledes »Agenda 21« kan inkorporeres, så der både sker en styr-

kelse af det lokale »Agenda 21«-arbejde og en styrkelse af bæredygtighedsstrategien i amternes og kommunernes planer.

KL inviterede Miljøudvalget til et møde, hvor bl.a. »Agenda 21« blev diskuteret, og jeg fik dér en fornemmelse af, at KL gerne vil være positive medspillere, når vi taler om at få sat mere gang i »Agenda 21«-arbejdet i kommunerne.

Socialdemokratiet går derfor ud fra, at arbejdet i det nu nedsatte udvalg vil danne grundlag for et nødvendigt løft for »Agenda 21«-arbejdet, som vi mener har kørt i et alt for lavt gear hidtil.

Vi vil være meget observante med hensyn til, at udvalgsnedsættelsen ikke blot er en forhandlingsproces, men at arbejdet hurtigt afsluttes og med et resultat, der kan have samme effekt, som var målsætningen i det gamle L 176.

At det er nødvendigt med en genfremsættelse af enkelte delelementer af det gamle lovforslag, skyldes bl.a. en ændring af et EU-direktiv, der nødvendiggør supplerung af reglerne om VVM-vurdering.

Tilbage er også, at lovforslaget fastslår, at sommerhusområderne skal benyttes til ferieformål og ikke til erhvervsformål, der kan medføre gener for området. Denne planlovsopstramning skyldes konstaterede problemer i forbindelse med sommerhusområder, hvor der er blevet etableret erhvervsvirksomheder, fordi kommunerne ikke i tide har forhindret dette med en byplanvedtægt eller lokalplan. Det er udmærket, at L 134 tager fat på disse problemer.

Socialdemokratiet støtter lovforslaget, men vi ser frem til nye ændringsforslag, når udvalget, der skal se på en fornyelse af kommuneplanlægningen, har afsluttet sit arbejde.

Vi forventer på baggrund af udvalgsarbejdet en styrkelse af planlovgivningen generelt og »Agenda 21«-arbejdet specielt.

Hans Christian Schmidt (V):

Det forslag, vi behandler her i dag, er jo en del af et tidligere forslag, som vi behandlede den 17. februar 1998, og jeg vil godt allerede nu gøre opmærksom på, at ved den lejlighed udtrykte vi fra Venstres side stor betænkelighed ved dele af forslaget.

Vores betænkelighed dengang gik – som den i øvrigt også gør i dag, men dengang var det mere aktuelt – særlig på bestemmelserne om lokal »Agenda 21« og forbudet mod tillæg til en kommuneplan, der ikke er revideret.

Vi mente dengang som i dag, at man i stedet burde inddrage kommunerne i arbejdet. Og jeg vil derfor gerne sige, at det er glædeligt, at vi her i dag ved behandlingen af L 134 kan konstatere, at disse afsnit er taget ud af forslaget; det er vi meget tilfredse med. Vi skulle nok have gjort det allerede dengang; det kunne Venstre ikke komme igennem med, men jeg er glad for, at vi i dag får det gjort, for det er vigtigt at få kommunerne med ind i det arbejde.

Det forslag, som så ligger nu, drejer sig altså særlig om VVM-regler. Jeg vil gerne sige, at overordnet er Venstre også tilhænger af en VVM-vurdering. Vi finder, at der skal være et sæt overordnede spilleregler på miljøområdet, og vi finder ligeledes, at det er vigtigt, at man selvfølgelig løbende vurderer større anlægs betydning for miljøet.

Men det er også lige så klart, at der skal være en klar afgrænsning af, hvilke anlæg der skal VVM-vurderes. Vi ved, at det i dag giver stor debat ude omkring omkring de anlæg, der skal VVM-vurderes.

Forslaget her er så en udbygning af regler på området, og der står i forslaget, at det tager sigte på at skaffe de nødvendige hjemler i planloven til at gennemføre Rådets direktiv om ændring af direktiv om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Det kan være svært at gennemskue blot ved en læsning af forslaget. Men det er helt sikkert, at vi i udvalget vil afprøve, om alle de nye bestemmelser er nødvendige af hensyn til direktivet. Vi er ikke helt overbevist, men nu får vi se.

Vi vil i hvert fald allerede nu anmelde, at vi gerne vil have en drøftelse af, om ikke det var en god idé at følge EU-direktiverne og så anvende stipladsprincipperne i stedet for dyreenhedsprincippet, og dermed kunne man så implementere antallet af stipladser direkte fra EU-direktiverne. Den drøftelse vil vi gerne have.

Vi har i øvrigt noteret os, at Amtsrådsforeningen i sit høringssvar opfordrer til, at reglerne for VVM-vurdering snarest implementeres som procedureregler i de relevante love. Det sker med baggrund i, at Amtsrådsforeningen mener, at det skaber forvirring, at stadig flere anlæg skal behandles efter ét regelsæt i planloven og et andet i miljøbeskyttelsesloven eller andre love, idet reglerne griber ind i hinanden. Og ikke mindst klagerreglerne, skriver man, bliver uforståelige for borgerne.

Også det argument vil vi gerne høre ministerens kommentar til, om det er ændret heri nu.

Endelig fremfører Amtsrådsforeningen også, at der er behov for en nærmere vurdering af de konsekvenser, der følger af at indføre VVM-pligt med tilbagevirkende kraft. Det gælder i de tilfælde, hvor eksisterende byggeri i medfør af en godkendt lokalplan bortfalder som følge af en VVM-vurdering; det er især spørgsmålet om et eventuelt erstatningskrav og i givet fald, hvem der skal betale den erstatning. Det er også et synspunkt, som Byggesocietetet fremkommer med. Også det vil vi godt høre ministerens svar på.

Og så rejser det en række konkrete spørgsmål: Kan ministeren bekræfte, at kvægbruget holdes uden for godkendelsen? Vil ministeren bekræfte, at et amt uden videre kan afslå – vi er nødt til at spørge hertil – en VVM-godkendelse med henvisning til, at anlægget er miljømæssigt uforsvarligt, uden at der i øvrigt foreligger den nødvendige dokumentation herfor? Hvad er det, der skal til?

Og så er der megen bekymring for os at hente i, at forslaget sandsynligvis vil medføre mere bureaukrati og længere sagsbehandling. Synspunktet fremføres jo af Naturklagenævnets formand – en central figur i den her sammenhæng. I Naturklagenævnets høringssvar hedder det, at under hensyn til, at VVM-spørgsmål allerede i dag er genstand for udtalt interesse og giver anledning til en del klagesager, som ofte er særdeles komplicerede, må de nye bestemmelser påregnes at kræve yderligere ressourcer til nævnets sekretariat. Og dér spørger man så om: Vil man bevilge det? Vil man omrokere det? Vores spørgsmål er kun, at hvis man kan slutte omvendt af Naturklagenævnets formands udtalelser, så vil vi jo altså få en endnu længere sagsbehandlingstid, for han forudser hundredvis af nye sager i Naturklagenævnet.

Vi vil ikke være med til en længere sagsbehandling; derfor vil vi gerne høre ministeren, hvad ministeren vil gøre ved det her problem; om der vil blive tilført flere ressourcer til Naturklagenævnet, eller om det er en omrokering, der er på vej, men vi vil gerne høre ministerens svar på det her spørgsmål.

Derfor vil vi godt sige, at overordnet, som forslaget ligger nu, vil vi ikke kunne tilslutte os det. Men vi vil gå ind i en konstruktiv og positiv debat i udvalget, og dér håber vi så, at vi kan få gennemført en række positive ændringer i forslaget, og så vil jeg gerne give et signal om,

at så er det meget tænkeligt, at vi godt kan gå med ind i forslaget. Men det vil kræve en række ændringer, en række positive ændringer, og dem går vi gerne i en dialog om.

Henriette Kjær (KF):

I Det Konservative Folkeparti synes vi grundlæggende, at det nye EU-direktiv indeholder mange gode elementer. Vi finder, at princippet om VVM-regler er en god, måske ikke nyskabelse, for vi har jo kendt til begrebet i en årrække, men så en god praksis, der sikrer en vis gennemsigtighed og klarhed i de krav, vi stiller til bygge- og anlægsarbejder, og de hensyn, der må tages i forbindelse med miljøet.

Også den regulering, der er lagt op til i sommerhusområder, kan vi støtte. Vi finder det rimeligt, at, medmindre andet er fastlagt i lokalplanen, så må ejendomme ikke benyttes til anden anvendelse end boligformål. Så overordnet er vi positive.

Men vi ønsker ikke at sætte folk i en klemme. Derfor må vi have klarhed over, hvordan man har tænkt sig at behandle de anlæg, der er færdigplanlagt, men endnu ikke gennemført. Har man noget overblik over, hvor mange anlæg det drejer sig om, hvor store eller små projekterne er? Det kunne vi godt tænke os en nærmere drøftelse af.

Det korte af det lange er jo, at ingen må gå fra hus og hjem, fordi man havde planlagt noget ud fra nogle klare forudsætninger, hvor man så efterfølgende bliver pålagt eller påbudt det ene eller det andet, og måske ligefrem helt må opgave sit projekt. Det er dér, vores bekymring ligger.

Desuden kunne vi godt tænke os en klar opgørelse over, hvor loven går ud over det, som direktivet foreskriver. For som jeg sagde til at begynde med, så finder vi VVM-regler gode og nyttige, men jeg mener ikke, at der er behov for at gå ud over, hvad EU-direktivet foreskriver.

Og med disse bemærkninger kan vi støtte forslaget.

Steen Gade (SF):

Forslagets VVM-del har vi jo sådan set diskuteret sidste gang, så jeg vil starte med udeladelsen omkring »Agenda 21« og meddele, at vi synes, at det er o.k., at vi tager den chance for en drøftelse med kommunerne om, hvordan vi generelt kan styrke »Agenda 21« – også i tilknytning selvfølgelig til planlægningsbestemmelser osv.

Det er helt afgørende for os, at »Agenda 21«-arbejdet styrkes. Og det er klart, at hvis vi kan komme i en situation, hvor kommunerne positivt vil indarbejde det, og vi er sikre på, at det sker over hele landet på en anden måde end den, der var lavet i lovforslaget, vi drøftede tidligere, så vil vi være åbne over for det.

Mit ambitionsniveau ved at sige ja til det er i virkeligheden, at kommunerne vender hele den måde, de har tænkt på det her, sådan at de alle sammen går ind for, at de vil øge »Agenda 21«-virksomheden, i virkeligheden også mere, end de ville have været tvunget til i den lovgivning, vi havde lagt op til før. Så det er mit håb, og jeg håber også, at det vil blive hørt i den kommunale verden. Men vi kommer jo så tilbage til den sag, når udvalgsarbejdet er afsluttet.

Og så tilbage til det, der står i lovforslaget her omkring VVM. Da er det jo én af de ting, som faktisk har engageret mennesker i miljødiskussioner. Det har været et klart miljøfremskridt, at VVM er kommet, og de forbedringer, der ligger her, støtter vi helhjertet og mener, at det vil være helt forkert, at vi skal til at diskutere, om de skal udvandes.

Det er muligt, at vi i udvalgsarbejdet, når vi nu snakker om det her, også lige skulle få en oversigt over, hvilke andre problemer der i virkeligheden ligger i anden lovgivning og herunder i andre ministerier. Det er ikke så lang tid siden, jeg havde en sag om Esbjerg Havn og trafik, hvor det viste sig, at dér er noget, som man bare kan foretage sig helt uden VVM.

Jeg synes egentlig, udvalget kunne bruge lejligheden med det her lovforslag til at få et overblik over, hvor der også burde komme nye initiativer og dermed lovgivningsændringer i den her folketingssamling, sådan at vi har fået VVM udbredt til alle de ministerier, hvor det er relevant, at vi får en grundig drøftelse af det. Så det vil jeg gerne lægge op til.

Vi støtter også bestemmelserne om erhverv i sommerhusområder. Vi kan støtte lovforslaget.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Vi er i Dansk Folkeparti meget betænkelige ved lov om ændring af lov om planlægning. Det er selvfølgelig en genfremsættelse, hvor »Agenda 21« så er frataget det, vi skal diskutere i dag, men »Agenda 21« er jo også i gang i en del af vores kommuner.

Vi kan tage udgangspunkt i et projekt, der i dag har en byggeret, også fordi det er omfattet af en lokalplan; omfattes det af kravet om

VVM-vurdering, kan det betyde en kraftig forsinkelse af mange nye anlæg, ja, også mindre udvidelser af eksisterende anlæg.

Den 14. marts i år er sat som seneste dato, hvor lovforslaget skal være vedtaget – igen et direktiv fra EU, som igen sælger ud af Danmarks selvstændighed. Offentlighedens, borgernes deltagelse i beslutninger og adgang til klage og eventuel domstolsprøve på miljøområdet lyder udmærket, men mon dog ikke de linjer i lovgivningen er overflødige?

Vi vil i udvalgsarbejdet stille spørgsmål til en så smidig VVM-vurderingsproces som muligt. Det er mange gange Danmarks dygtige erhvervsfolk, iværksættere, der sætter forskellige initiativer i gang og ved, hvor vi har behov for nye tiltag. Det er ikke planmyndighederne.

Vi vil i udvalgsarbejdet diskutere tidsfrister omkring en VVM-vurdering.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal ikke forlænge den her debat meget.

Det principielle i VVM-reglerne er vi enige i. Vi har jo også selv været med i sin tid til at lancere dem, men jeg er ligesom fru Henriette Kjær meget interesseret i at få en meget klar præcisering af, om der i det her lovforslag er nogle ting, som ligger ud over de krav, der er i EU-sammenhæng. Det synes jeg er en væsentlig del.

Der er også mange andre bekymringer – der også kommer fra Venstre f.eks. – som vi her mellem første og anden behandling vil lytte nøje til. Umiddelbart er vi selvfølgelig positivt stemt for at have VVM-regler, men der er en anden side, som jeg ofte har det med at gentage, lige så snart vi rører alt, hvad der hedder vores planlovgivning, og det er, at jeg sådan mere generelt er bekymret over vores planlovgivning og den måde, vi indretter den på.

Det er ikke dermed sagt, at vi ikke skal have nogle regler, der sikrer os mod overgreb på miljø, store fejltagelser osv., men den manglende fleksibilitet, jeg har talt om i andre sammenhænge – det gælder generelt for planlovene – er jeg bekymret over, og jeg er også bekymret, når vi når op i niveauet rent lovgivningsmæssigt til Folketinget her, for så lovgiver vi, og når vi har lovgivet, forlader vi det, og så bliver mange af de her love meget selvkørende. Det vil sige, at hvis der er oplagte situationer, som kræver et skøn, en politisk vurdering osv., så har vi stort set forladt dem, og det gælder næsten på alle

tre niveauer, både kommune og amt og Folketing.

Jeg påstår, at mange af vores styrelser og vores amtsafdelinger osv. har en meget selvkørende tendens, og derfor: Der er ikke noget i vejen med VVM, men vi er meget kritiske over for, om vi nu får trukket nye ting ind, som ikke er nødvendige ud over de direktiver, vi har fra EU.

Vi går positivt i gang med det her, men som sagt har vi nogle spørgsmål.

Vibeke Peschardt (RV):

Sagen er jo en genfremsettelse, og derfor skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om de udvidede muligheder, der bliver for VVM-godkendelser og offentliggørelse osv. her.

Jeg vil koncentrere mig lidt om det, jeg synes er meget spændende i den her sammenhæng, nemlig »Agenda 21«, altså at alle kommuner, når det her udvalgsarbejde, som der lægges op til her, er færdigt, skal være styrket, altså skal lave bæredygtige strategier for miljøet. Det synes vi er spændende, og vi glæder os meget til at se, hvad der kommer ud af udvalgsarbejdet.

I den forbindelse vil jeg godt sige til ministeren, at vi jo i øjeblikket diskuterer i hvert fald internt i regeringspartierne, og det ved han jo, at vi skal finde frem til en strategi for CO₂-udslip, for vi så jo af finanslovens grønne redegørelse, at der er problemer på det her område. Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi godt kunne tænke os, at man ind i udvalgsarbejdet om bæredygtige strategier, som nu skal laves med kommuner og antagelig også med amter, kunne inddrage dette i spørgsmålet om transportlogistik.

Vi har for nylig været vidne til, at to private færgeselskaber blev lagt sammen, hvorefter man er godt i gang med at ødelægge et antagelig rekreativt område ud over Sjællands Odde – det er en sag, jeg vil vende tilbage til i anden sammenhæng – men jeg vil bare minde om, at der altså er miljømæssige tiltag, der kan puttes ind i »Agenda 21«-problematikken, og det vil jeg gerne bede om at ministeren har opmærksomheden henledt på.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten kan som udgangspunkt støtte det her forslag. Vi hilser det selvfølgelig velkomment, at »Agenda 21«-arbejdet tages mere alvorligt med det her lovforslag. Der er tale om en synliggørelse af kommunernes og amternes

lokale arbejde, og i særlig grad kan man sige, at den pædagogiske effekt måske vil komme stærkere frem, i og med at der sker en synliggørelse af »Agenda 21«-arbejdet. Og når man ved, at der er en række kommuner og amter, som ikke har taget hul på det arbejde, jamen så falder lovforslaget jo på et tørt sted.

Vi mener, det er vigtigt at fastholde, at prioriteringen af den lokale indsats bør ske i samarbejde med borgerne og ikke nødvendigvis ud fra de punkter, der er lagt op til i lovforslaget. Vi finder, at lovtæksten derfor bør være bred og åben med henvisning til, at målet er fremmelse af en bæredygtig udvikling, der omfatter alle bæredygtighedsbegrebets dele, det miljømæssige, det sociale og så selvfølgelig også den økonomiske bæredygtighed.

Endvidere mener vi, at der i lovtæksten bør være en redegørelse for, hvorledes borgerne kan inddrages i dette arbejde. Og endelig, som et par andre har været inde på, finder vi det også vigtigt, at regeringen påtager sig et ansvar herfor, og når vi siger regeringen, så handler det jo om, at alle ministerier fejrer for egen dør og tager det her arbejde alvorligt.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at forbud mod erhverv i sommerhusområder kan vi også støtte.

Men når det så er sagt, så er det mest dybtgående problem, vi har for øjeblikket med hensyn til »Agenda 21«-arbejdet og CO₂-arbejdet, jo præcis den problemstilling, som den radikale ordfører, fru Vibeke Peschardt, nævnte, nemlig, at samtidig med at vi får nogle små, positive lovforslag herinde, så mister vi terræn på en række andre områder, fordi det her samfund har besluttet, at vi skal liberalisere mere og mere; vi skal så at sige trække tænderne ud på os selv med hensyn til de styringsinstrumenter, vi har.

Sagen om færgetrafikken på Kattegat er et af de mest perfekte eksempler på, hvordan vi mister terræn på nogle områder, og derfor vil vi selvfølgelig hilse det utrolig stærkt velkomment, hvis vi i det her lovforslag kan få indbygget en stærkere prioritering af CO₂- redegørelsen, og at denne CO₂- redegørelse også bliver forpligtende på et område som transport.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at selv om vi er meget positive over for forslaget, så har vi altså også noteret os, at et af de redskaber, vi har til at gøre det her arbejde virkningsfuldt, har haft det dårligt på det sidste. Grønne guider har jo fået et par på frakken ved finans-

lovslovforslaget. Derfor kan man sige, at det her er ét skridt frem, samtidig med at vi på andre områder går tilbage. Men vi støtter forslaget og vil da gerne have det forbedret på et par områder.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Det er til hr. Søren Kolstrup. Det var naturligvis helt bevidst, at jeg nævnte eksemplet med trafikken ud over Sjællands Odde.

Vi har i Det Radikale Venstre ingenting imod, at man liberaliserer på en række områder og har heller ikke noget imod, at private færge-selskaber bliver sammenlagt. Men vi synes, at miljøministeren kunne tage fat på sagen, f.eks. ved et landsplandirektiv eller på anden måde, for at sikre, at transportlogistikken i det område og planlægningen i det område kommer til at forløbe på en ordentlig måde. Det var sådan set det, jeg mente.

Og det kan jo selvfølgelig for amternes vedkommende indarbejdes i deres »Agenda 21«.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstår på hr. Søren Kolstrup, at han er meget utilfreds med regeringens miljøpolitik, fordi det er, var det udtrykket to skridt tilbage og ét frem, og det skal Enhedslisten jo selv stå til regnskab for.

Enhedslisten er jo det parlamentariske flertal for den førte miljøpolitik og bruger jo mange lejligheder til at rose den, så det lyder jo lidt hult, at man i dag står og siger, at det er to skridt tilbage og ét frem. Så det synes jeg da hr. Søren Kolstrup selv skulle løse.

Omkring de grønne guider var det da passende med alle de millioner kroner, der vælter ind med pinsepakken, at man dér havde taget det med. Men det var åbenbart ikke noget, der stod i Enhedslistens koncepter dengang. Det kunne jo have været en god idé. Men nu har man altså fortrudt det.

Det, der i grunden bringer mig herop, er, at jeg godt vil stille et spørgsmål til hr. Søren Kolstrup, fordi han ligesom siger lidt om, at ja, det er godt, at det med kommunerne er taget ud. Altså, skal det forstås sådan her – og det håber jeg meget positivt – at hr. Søren Kolstrup har en stor tillid til, at kommunerne i deres samarbejde med Miljøministeriet i sådan et udvalg vil kunne løse de her problemer, og at hr. Søren Kolstrup også er enig i, at det er det bed-

ste at gøre det på den måde, altså det direkte samarbejde med det kommunale selvstyre?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal ikke forlænge debatten med fru Peschardt omkring liberalisering, men jeg skal bare bemærke, notere, at jeg synes, det er glædeligt, hvis Det Radikale Venstre er indstillet på at henstille til ministeren og regeringen, at vi skal bruge de redskaber, som vi rent faktisk har. Og jeg vil da meget gerne holde Det Radikale Venstre fast på, at vi netop bør benytte landsplandirektivet også i forbindelse med diskussionen om Odden.

Hvad angår bemærkningen fra Venstre, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vores indfaldsvinkel nok var en noget anden. Det var først og fremmest borgerinddragelse, og når den så ligesom var fuldført, jamen så kunne man så tænke sig et virksomt samarbejde med en kommune og stat. Min pointe var, at staten skulle påtage sig sin del af ansvaret. Så indfaldsvinklen tror jeg var en noget anden end Venstres.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jo, men hvis jeg nu ikke kan få svar på det første, så vil jeg da gerne spørge hr. Søren Kolstrup, når det nu er meget afgørende – jeg er glad for at høre, at Enhedslisten gerne vil inddrage borgerne og borgernes synspunkter – hvad hr. Søren Kolstrups holdning så er til et VVM-forslag, planforslag; skal det være indrettet sådan, at det også kan have tilbagevirkende kraft?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Da planloven blev vedtaget for mange år siden, skete der en eksplosion i alt planlægningsarbejdet. Ude i amtet skulle der laves regionplan og i kommunen lokalplan.

Det har i mellemtiden vist sig, at ligegyldigt hvor stort et arbejde, man har gjort begge steder, ja, så løber udviklingen hele tiden foran. Der skal udarbejdes tillæg til kommuneplanen, der skal laves tillæg til lokalplanen. Det er noget, der sker, jeg kunne nær have sagt dagligt ude i kommunerne, fordi man ikke formår at

kunne forudse udviklingen, og det er der ikke ret mange der kan. Mange kommuner magter endda ikke at revidere deres kommuneplan hvert fjerde år, som de skal, fordi man ikke mener, det er nødvendigt. Og det mener jeg heller ikke, fordi der hele tiden skal udarbejdes tillæg til lokalplanerne, for at man kan følge med udviklingen.

Der er efterhånden så meget planlægningsarbejde, at mange projekter bliver forsinket, ja, og mange opgives; og derfor står vi i den situation, vi gør, at det hele er mere eller mindre ved at gå i stå rundt omkring i det private erhvervsliv. Skal man have noget bygget eller udvidet, ja, så bliver det forsinket så meget til sidst, at man giver op.

Jeg mener, at vi i forvejen har rigelig med central styring af, hvad der foregår med planlægning i dette land. Jeg mener, at den planlægning, der skal foregå – der skal jo selvfølgelig være en planlægning – skal foregå lokalt og imellem borgerne rundt omkring. Vi skal være meget forsigtige med at pålægge for store krav centralt, for det vil bare være med til at bremse udviklingen.

Det lovforslag, vi behandler i dag, vil jo gøre situationen endnu værre. Der er krav om, at i hvert enkelt tilfælde, hver gang der udarbejdes en lokalplan, skal der laves en miljøvurdering, altså en VVM-redegørelse. Det finder jeg ikke kan være rigtigt. Selvfølgelig, hvis det drejer sig om store offentlige anlæg som en tunnel, en vej, en bro eller lignende, ja, så er det da rigtigt, at man skal have en miljøvurdering, for det er noget, der går ud over det samlede samfund. Men at man rundt omkring i kommunerne skal til at udarbejde sådan noget i forbindelse med lovgivning om lokalplaner, kan ikke være rigtigt. Det kan ikke være rigtigt, at det er det, der skal sættes i fokus.

Det, der skal sættes i fokus, når der skal udarbejdes lokalplaner, altså når man planlægger, hvad man vil ude omkring, skal være noget, der bestemmes lokalt imellem myndighederne og borgerne; det er dem, der ved, hvad der sker derude.

Jeg advarer meget imod, at man vedtager et så – ja, det er jo faktisk et meget hårdt direktiv, vi taler her. Jeg forudser, at det bliver umuligt for kommunerne at overholde den her lov, hvis den bliver vedtaget. Det i sig selv er forfærdeligt for kommunerne, men noget, der er endnu værre, er, at den i forvejen lange ventetid, borgerne har for at få noget igennem, vil blive

mange gange længere, og det vil være med til at stoppe udviklingen.

Kort og godt: Fremskridtspartiet kan ikke stemme for det her lovforslag, og jeg tvivler på, at der kan rettes så meget på det, at vi kan gøre det.

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, VVM-vurderinger er naturligvis generelt nyttige, men jeg må indrømme, at jeg ikke kan gennemskue konsekvenserne af det lovforslag her, og jeg blev overvældet af en utrolig træthed, da jeg i aftes skulle sætte mig ind i det. Jeg kunne simpelt hen ikke overskue konsekvenserne.

Det er meget teknisk, og jeg skulle selvfølgelig have haft teknisk bistand på et tidligere tidspunkt af dagen for at komme igennem det. Det blev ikke bedre, da jeg kom til side 6 i lovforslaget. Det var vist den konservative ordfører, der sagde, at der var positive elementer i det EU-direktiv, som vi her skal implementere. Men det har ministeren ikke kunnet se, for i den dér fine ramme, der er sat op på side 6, spørges der: Er der positive økonomiske konsekvenser for stat, amt og kommune? – Nej. Er der positive administrative konsekvenser for stat, amt og kommune? – Nej. Er der positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet? – Nej. Er der positive administrative konsekvenser for erhvervslivet? – Nej. Er der positive miljømæssige konsekvenser? – Nej. Er der positive administrative konsekvenser for borgerne? – Nej.

Der er ikke én eneste positiv konsekvens, men det har den konservative ordfører altså kunnet se. Det er selvfølgelig da nyttigt. Der er derimod et par negative, der er positivt besvaret, altså der er negative konsekvenser. Så er der til sidst sådan en bred ramme, som omfatter både positive og negative konsekvenser i forhold til EU-retten, og det er jo det, det handler om, at det er implementeringer af et EU-direktiv, og det er vi jo selvfølgelig forpligtet til. Men at opfatte det som værende positivt må jeg indrømme at jeg har lidt svært ved.

Jeg kan ikke overskue konsekvenserne, og det, jeg er bange for, er, at det, dette forslag handler om, oven i købet er overopfyldelse af et direktiv. Og vi har jo sådan for nyligt opnået duksepladsen ved at være stort set det eneste land, der har opfyldt nitratdirektivet eller er på vej til det. Her tror jeg faktisk, vi overopfylder et andet direktiv, og det er vel sådan lige

spørgsmålet, hvor høj en pris vi skal betale for altid at være forrest.

Det vil kræve en hel del præciseringer, opklaringsarbejde og sandsynligvis ændringer at få Kristeligt Folkeparti til at stemme for dette forslag.

Der er selvfølgelig også et positivt element heri – det var måske det, den konservative ordfører kunne se – og det var forbudt mod erhverv i sommerhusområder. Det er jeg også helt enig i.

Man kan i øvrigt også more sig lidt over, at Enhedslistens ordfører kan være positiv over for det, efter som der ikke er noget som helst positivt i det undtagen det, at det er gennemførelse af et EU-direktiv. Det er jo normalt ikke det, Enhedslisten går ind for. Men o.k.

Så vil jeg gerne bakke op om fru Vibeke Peschardts forslag om at se på forholdene på Sjællands Odde. Det er jo en sag, vi er blevet opmærksom på i forbindelse med strandbeskyttelseslinjen, som skal gennemføres dér også, og hvor den jo kolliderer med, at man skal lave trafik anlæg på Sjællands Odde.

Jeg synes faktisk, det er lidt kritisk, at vi skal lade markedsøkonomiske kræfter bestemme, hvordan trafikken imellem Jylland og Sjælland skal fungere. Jeg ved ikke, om det er et landsplandirektiv, der skal tages initiativ til, men jeg synes, at man fra regeringens side burde tage initiativ til en overvejet vurdering af, hvordan vi bedst muligt planlægger den trafik, som vi skal have som alternativ til broen, den færgetrafik, vi skal have imellem Jylland og Sjælland, med hensyn til vejforbindelserne, begge dele, med hensyn til miljøet osv., med hensyn til investeringer i motorveje osv. osv. Det er alt for meget at lade nogle færgerederibestrelser beslutte for hele landet. Så jeg vil meget gerne bakke op om, at vi får kigget på det.

Henriette Kjær (KF):

Det var da kedeligt, så ked af det og negativt hr. Ole M. Nielsen er her i dag. Jeg vil sige, at årsagen til, at vi er så positive, er jo netop, at de, der skal have med bygge- og anlægsprojekter at gøre, har nogle klare regler at gå efter; det er ikke sådan, at det svinger fra sag til sag og med tilfældig sagsbehandling.

Med en klar EU-lovgivning og med det her direktiv er man stillet ens i hele Europa. Man ved, hvad man har at rette sig efter, og det er det, der er helt afgørende for os; det er derfor, vi er positive. Det er derfor, vi i sin tid, da

VVM-reglerne blev indført, arbejdede meget aktivt – da sad vi jo i regering – for at det her faktisk blev en realitet.

Nu har hr. Ole M. Nielsen ikke hørt mit svar, men han kan jo læse referatet senere i Folketingets forhandlinger.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er taknemlig for, at hr. Ole M. Nielsen er nået helt om til side 6 i lovforslaget, men jeg er nødt til at sige, at han gør sig skyldig i en misforståelse. Der er alene i det skema – selv om jeg indrømmer, at det kan være vildledende – tale om en opgørelse, henholdsvis mulige mindredrifter og mulige merudgifter ved forslaget. Det er klart regeringens bedømmelse, at der her ikke blot er tale om en opfyldelse af EU-forpligtelser; der er også tale om miljømæssige forbedringer.

Må jeg, da forslaget jo omfatter flere emner i samme forslag, dele min besvarelse til ordførerne op, sådan at jeg kommenterer hvert af emnerne for sig. Indledningsvis, inden jeg gør det, vil jeg imidlertid gerne takke ordførerne for, at der her ved den fornyede behandling af forslaget, så vidt jeg kan høre, er et stort flertal, der har ytret sig positivt over for forhandlinger for at nå et resultat. Det er jeg tilfreds med.

Først med hensyn til »Agenda 21« og styrkelsen af det lokale planarbejde. Fru Greibe gengav fuldstændig rigtigt forhistorien, forslaget, som det i sin tid i sidste samling blev lagt frem, reaktionen fra kommunerne og etableringen af det fælles udvalgsarbejde, som vi venter os meget af.

Hun udelod imidlertid en væsentlig kendsgerning, og det er, at årsagen til, tror jeg, eller en medvirkende årsag til, at vi har fået kommunerne til at gå så aktivt, positivt ind i det her forslag, var, at det forslag var skruet sådan sammen, at det ville tvinge dem til at gøre mere ud af det lokale »Agenda 21«-arbejde, og at forslaget havde flertal her i Folketinget. Og endda et nok så klart flertal, idet, så vidt jeg husker, det kun var det yderste højre og så selvfølgelig Venstre, der var imod forslaget, som det var dengang.

Dermed var Folketinget med til at give basis for en forhandling med kommunerne, som vi så selvfølgelig har taget, og hvis resultatet bliver, som også hr. Gade var inde på i sit indlæg, en bedre løsning end den, vi lagde frem i sin tid, så har vi jo opnået det, vi ønskede.

Hvis man kan integrere, indpasse bæredygtighedssynspunktet, »Agenda 21«-synspunkterne, i det almindelige lokale planarbejde med kommuneplaner, og man derved kan involvere befolkningen mere aktivt og mere meningsfyldt i kommuneplanarbejdet, så har vi alle sammen vundet derved. Kommunerne har vundet derved, de demokratiske grundsynspunkter har vundet ved det, men ikke mindst har miljøet haft en fordel, og så kommer vi måske væk fra det, som mange opfatter det som, navnlig i kommuner, hvor der ikke sker så meget, og som måske heller ikke er så store, nemlig at den 4-årige pligt til at forny kommuneplanerne er mere en rutinemæssig pligt, end det egentlig er en udfordring for den lokale kommunalbestyrelse.

Vi venter os meget af dette udvalgsarbejde, og vi ser utroligt positivt på mulighederne for at nå et resultat. Jeg må i det hele taget sige, at der er sket et omsving i de kommunale organisationers holdning til miljøarbejdet. I stedet for en lidt, kan man sige, forudsigelig tværhed, hver gang der kom et nyt initiativ, så er man langt mere optaget af nu at finde fælles løsninger med os.

Og jeg ved ikke, om fru Greibe er klar over det, eller Folketinget ved det, men vi har sideløbende med de kommunaløkonomiske forhandlinger, der foregår hvert forår mellem de økonomiske ministre og de kommunale organisationer, indført kommunaløkonomiske forhandlinger om efteråret, hvor vi diskuterer fælles opgaver, og jeg venter mig utrolig meget af det samarbejde.

Så meget om den sag, så vi har bestemt ikke sænket ambitionsniveauet i forhold til tidligere forslag, men vi har tværtimod en mulighed for at gøre tingene endnu bedre end det, der var lagt op til sidste år.

Må jeg med hensyn til det andet spørgsmål, som har præget debatten, sige om EU-reglerne, at når man forhandler regler omkring et direktiv, er det helt normalt, at der er mange forskellige ønsker fra de forskellige lande, og at man prøver at blive enige på et så højt fælles niveau som muligt.

Men selve ideen i EU-samarbejdet er jo netop ikke, at man dermed har besluttet, hvordan den nationale lovgivning skal se ud. Inden for miljøområdet arbejder vi netop med mindstebestemmelser, minimumsbestemmelser, sådan at det er op til os selv at vurdere, hvor meget vi vil gøre yderligere.

Og det er jo også en naturlig ikke bare demokratisk tankegang, men det er også en naturlig følge af, at forholdene er meget forskellige i vores respektive lande. I Danmark eksempelvis giver det efter min bedste overbevisning ingen mening, at nitrat, som jo er hovedproblemet fra kvægbruget, bliver behandlet anderledes end nitrat fra svine- og fjerkræbruget. Det giver ingen mening.

Vi vil også, når vi skal se på miljøgodkendelser, se, at det giver ingen mening at prøve at sondre mellem, om gylle kommer fra det ene dyr eller det andet dyr. Det skal man vist være meget bureaukratisk indstillet for at kunne se fornuften i. Så dér prøver vi at behandle det under ét, og det er altså en dansk tankegang, et dansk synspunkt, som jeg tror vi har fordel af.

Der er mange ordførere, der har været inde på et problem, som jeg er enig med dem i, og det er spørgsmålet om at få tingene til at forløbe hurtigere og med større tillid for dem, som indsender ansøgninger.

Vi skal imidlertid ikke være blinde for, at mange af de her sager er ekstremt kontroversielle i lokalsamfundet, og at VVM-proceduren ikke er den, der, om jeg så må sige, skaber konflikterne; det er VVM-proceduren, der afdækker konflikterne og giver dialogen lokalt. Derfor, når vi taler om effektivisering – og der vil jeg gerne give tilsagn om, at jeg gerne vil være med til, at sagsbehandlingen fremskyndes så meget som muligt – så må det ikke ske på bekostning af borgernes mulighed for at kunne ytre sig og vide besked om det her spørgsmål.

Herinde lyder det jo næsten, som om hele befolkningen på forhånd er på de store svinefarmes side. Jeg er nødt til at sige, at det ikke er mit indtryk fra den lokale debat rundt omkring i landet. Man må beundre folketingsmedlemmernes vurdering af, at det store hartkorn automatisk har sagligheden på sin side i den forbindelse. Men vi kan være enige om, at det skal foregå så ubureaukratisk og så fornuftigt som muligt og så integreret som overhovedet muligt i den nye lovgivning, vi skal lave omkring miljøgodkendelse.

Det sidste spørgsmål, jeg skal berøre, er, at man siger: VVM – jeg tror, det var hr. Schmidt, der først var inde på det, og hr. Gade og hr. Kolstrup og andre fulgte det op, og fru Pescardt fulgte det op efterfølgende – er spørgsmålet om, hvorvidt vi skal se på VVM-regler på andre områder end dem, der direkte har med denne

lovgivning at gøre, og det vil jeg også meget gerne diskutere.

Man rejste spørgsmålet om trafikområdet, der har været en diskussion omkring containerhavnen i Esbjerg og dens udvidelse. Jeg tror, det er meget svært at forstå, og at der er mange, der har svært ved at forstå, at der gælder skrappe regler for dyreproducerende enheder, men ikke for en stor containerhavn i Vadehavet.

Vedrørende hr. Ole M. Niensens problemstilling, selv om den ligger lidt på kanten af det her forslag, vil jeg sige, at jeg synes ikke, det er rigtigt, at det, at vi går over til mere privatøkonomiske driftsformer i vores trafikselskaber, skal være ensbetydende med, at så skal den samfundsmæssige infrastrukturplanlægning være en efterfølgende tilpasning til dette. Jeg synes, det er en utrolig vigtig og rigtig problemstilling, og den tager vi meget gerne op.

Så jeg vil gerne slutte med at takke ordførerne for de bidrag, man er kommet med, og så vil jeg bare for mit eget vedkommende sige, at jeg håber da, at Venstre kan være med i det her spørgsmål. Men jeg frygter, at hvis vi inddrager kvægbruget her, så vil fru Rønn Hornbech ved tredje behandling stå op og sige, at det her strider mod menneskerettighedserklæringen fra 1789, og at Venstre derfor må dele sig i henholdsvis halvdelen, der undlader at stemme, og halvdelen, der stemmer imod.

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, nu skal en til enhver tid værende minister jo selv finde ud af, hvad man vil beskæftige sig med, om man vil sørge for, at underholdningsniveauet bliver højere. Altså for min skyld må hr. miljøministeren komme med de bemærkninger, der passer ham; men jeg ville være noget mere begejstret, hvis miljøministeren ville tillægge sig den vane, at han også begynder at svare på de spørgsmål, der bliver stillet.

Men jeg kan forstå, at når man har en debat her i Folketinget om et lovforslag fremsat af ministeren, hvor nogle af partiets miljøpolitiske ordførere stiller spørgsmål, så vil man slå det lidt hen i sjov og sådan noget og fortælle lidt om menneskerettighedserklæringer fra 1987 eller 1789, alt efter hvad man har lyst til. Men svare på de spørgsmål, der bliver stillet, det føler man sig ikke kaldet til.

Det er jo en holdning, man kan have som minister, over for Folketinget og sige: Det er ikke min opgave. O.k., det accepterer jeg så, andet

kan jeg jo ikke gøre. Men jeg finder ikke, det er en rimelig måde at behandle det på.

Jeg starter så forfra dér, hvor jeg begyndte på min tale, idet jeg noterer, at der er indtil flere spørgsmål, jeg ikke har fået svar på endnu, og jeg må så prøve igen.

Det er ikke tilfældigt udvalgte folketingsmedlemmer, der skriver her, at nu vil der komme mange flere sager ind i Naturklagenævnet. Det er måske ærgerligt for ministeren, at ministeren ikke kan sige, at det var folketingsmedlemmernes skyld, at det blev sagt på den måde; men jeg er nødt til at citere formanden for Naturklagenævnet. Og jeg kan jo ikke gøre for, at han sidder der, det har ministeren også selv sørgt for.

Og her står:

»Efter min vurdering vil lovforslaget, hvis det bliver vedtaget, medføre en betydelig stigning i antallet af klager til Naturklagenævnet. Bemærkningerne til lovforslaget indeholder imidlertid ikke oplysninger herom.«

Det kan være meget generende for en minister, at en formand for Naturklagenævnet siger sådan noget.

Vi er derimod nødt til at spørge ministeren: Bliver der afsat flere penge, eller skal det være sådan, at vi siger til befolkningen ude omkring: I skal regne med længere sagsbehandling, for man får flere sager, og eftersom Naturklagenævnets formand har gjort opmærksom på, at det kan de ikke overkomme, det kræver 2 årsværk, og det får de ikke, ja, så tager det bare længere tid. Det kan man da svare på.

Jeg spurgte også om, hvad ministeren mener om Amsrådsforeningen. Det er ærgerligt, at det, jeg sagde, ikke er Venstres synspunkt, at det ikke er mit. Jeg tænkte nok, at ministeren ville gå i fælden. Men sådan er det jo altså ikke. Det er ikke noget, jeg har fundet på. Jeg står og citerer fra hørings svar, som ministeren har været venlig at oversende til os.

Og jeg spurgte blot, om jeg kunne få at vide, hvad ministerens kommentar var til Amsrådsforeningens bemærkninger om VVM-pligt med tilbagevirkende kraft. Det var de meget betænkelige ved. De var også meget betænkelige ved ét regelsæt i planloven og et andet i miljøbeskyttelsesloven. De vil gerne have det implementeret i de forskellige love. Jeg spørger kun, om det er sket, om ministeren vil gøre det, eller hvad ministeren i øvrigt mener om de synspunkter.

Så kan jeg forstå, at vi skal snakke lidt om kvægbruget. Det synes jeg er fint nok. Jeg skal gøre ministeren opmærksom på, at det jo ikke er noget, vi har fundet på. Det står i selve forslaget i bilag 1. Der kan man se, at EU-direktivet omhandler ikke kvægbrug; bilag 2 er måske noget mere bredt formuleret, men der bliver heller ikke nævnt kvægbrug.

Så tillader jeg mig at spørge: Hvor er kvægbrug opført henne i forslaget? Skal det forstås det ene eller det andet sted? Det kan jeg ikke få en forklaring på, men jeg kan få at vide, at fru Birthe Rønn Hornbech sikkert vil komme her ned under tredjebehandlingen og tale om menneskerettigheder.

Jeg synes ikke, det er rimeligt.

Miljø- og energiminister (Svend Auken):

Det er anden gang, vi behandler det her forslag på de områder, hvor hr. Schmidt er inde; det er anden gang.

Der blev stillet en lang, lang række spørgsmål dengang, og besvarelsene vil selvfølgelig også blive fremsendt til det nye Folketing.

Jeg prøvede i min besvarelse at svare på det, jeg selv vurderede var hovedspørgsmålene. Jeg burde naturligvis have tilføjet, at der er mange andre spørgsmål, som ordføreren var inde på, som vi naturligvis vil give en saglig og god behandling undervejs i udvalget.

Men allerede da jeg besvarede spørgsmålene første gang, gjorde jeg meget ud af at sige, at vi vil sørge for, at sagsbehandlingen ikke bliver længere i Naturklagenævnet. Jeg sagde bare, at vi skal ikke gøre det på en sådan måde, at borgernes retsstilling bliver beskåret. Og der prøvede jeg diskret at antyde, at disse sager med meget store svinefarme, navnlig i områder, der i forvejen har meget stor dyretæthed, er utrolig kontroversielle for lokalsamfundet. Og jeg kan roligt sige, at det er ikke en flok forvirrede venstreorienterede, der bliver ophidsede i disse sager; det er hele befolkningen bredt. De ønsker naturligvis at have mulighed for at præge det, og det kan jo betyde en lidt længere sagsbehandling, når det er meget kontroversielt.

Men jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at sørge for dette.

Hvad angår Amsrådsforeningens henvendelse vedrørende VVM-regler i anden lovgivning, svarede jeg også på det. Så jeg kan slet ikke godtage hr. Schmidts udtalelser; men hvis den megen forargelse i hans stemmeføring skal tages som udtryk for, at han heller ikke synes

om det forløb, der var før jul omkring en anden planlovssag, så skal jeg dog udtrykke glæde over, at det altså har gjort indtryk på ham.

Vi vil som sagt meget gerne have Venstre med; det var jo tungt og trægt sidste år, og jeg prøvede bare at forudse, at det måske kunne smutte i sidste øjeblik. Men vi vil gøre vore hæderligste anstrengelser; også uanset at hr. Schmidt i dag er lidt småsur.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Frandsgaard (FP):

Det er muligt, at jeg i min ordførertale og også nu taler for meget som kommunalmand, for nu har jeg jo arbejdet med det i mange år i kommunen, lige bestemt med det, der har med planlægning at gøre.

Men det, der bringer mig herop, er, at ministeren i sin tale nævnte, at det helst skulle blive en rutine for kommunerne at revidere deres lokalplan og deres kommuneplan hvert fjerde år. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han mener, hvis det her lovforslag blev vedtaget, at det vil hjælpe med til, at kommunerne hurtigere og nemmere kan gøre det.

En anden ting er – det kan ministeren selvfølgelig ikke svare på her, og det forlanger jeg heller ikke – at det ville jo være spændende, om vi kunne få en opgørelse over, hvor mange kommuner der ikke efter den nuværende planlovgivning har magtet at revidere kommuneplanen hvert fjerde år.

Op en anden ting: Det ville også være spændende, hvis vi kunne få at vide, hvor mange kommuneplantillæg der bliver udarbejdet årlig, fordi udviklingen allerede på nuværende tidspunkt render fra den måde, vi laver vore lokalplaner på.

Men spørgsmålet til ministeren var bare, hvordan han mener, at det her skulle fremme, at kommunerne rutinemæssigt kan revidere deres kommuneplan hvert fjerde år?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var ministerens bemærkning om, at der åbenbart var nogle partier, der troede, at det store hartkorn sådan havde stor folkelig opbakning i det her land. Næh, det tror jeg såmænd ikke det har. De store hartkorn kan somme tider være de små i virkeligheden, og så er vi på deres side.

Men med hensyn til at gå efter stemmer, så har Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti jo

egentlig samme behov – jeg ved godt, det er på lidt forskelligt niveau – men altså, vi har selvfølgelig begge to muligheder for at køre efter det populære.

Det gør vi ikke. Man kan jo nemlig sagtens få flertal i den her befolkning for stadig større forbrug, for bedre miljø, for bedre offentlige ydelser, for lavere skatter. Men at få opbakning til, at der også skal være plads til en produktion, som kan betale regningen, det er straks værre, og det er den dér balance, vi sådan set går en lille smule efter.

Det betyder ikke, at vi skal have en alt for stor tæthed af store svinefarme osv. Det er også kun nogle ganske få steder i landet, at det er et problem. Vi skal selvfølgelig prøve at have jævnet det ud på en ordentlig måde, og det er dér, jeg ikke rigtig kan gennemskue, hvordan denne her implementering vil gøre det bedre. Det vil vi gerne være med til at drøfte.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstår på ministeren, at ministeren bliver lidt irriteret, når nogen modsiger ham. Så skal han jo selv lade være med at starte det her.

Jeg skal ikke kommentere det yderligere, blot spørge igen: Vil ministeren her fra talerstolen bekræfte, om der vil blive tilført Naturklagenævnet flere penge eller der ikke vil? Så skal vi nok selv regne ud bagefter, om de magerligt kan behandle 100 sager mere med de samme kræfter, eller om det giver længere sagsbehandlingstid. Kun det ene: Vil der dét?

Op det andet: Vil ministeren sikre, at der ikke vil blive VVM-pligt med tilbagevirkende kraft? Jeg gentager: Vil ministeren sikre, at der ikke vil blive VVM-pligt med tilbagevirkende kraft?

(Kort bemærkning).

Svend Aage Fauersholdt (DF):

Ja, uanset om vi er enige, eller om vi er uenige, så skulle vi jo gerne kunne forstå hinanden på en vist sprog. Og det, som miljøministeren har udtalt, skal det forstås sådan, at kommunernes og amternes arbejde sættes uden for indflydelse? Vi må jo være helt klar over, at det er ude i landet, det er ude i kommunerne, det er ude i amterne, at der virkelig bliver sat nogle nye initiativer i gang. Er det dét, dette er med til at bremse?

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 141: Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter. (Privat finansiering af tilsyn).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 16/12 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lise Hækkerup (S):

Lovforslag nr. L 141 har til formål at lave en tilføjelse til gældende lov om kemiske stoffer og produkter fra 1996 og de ændringer, som er foretaget til samme lov i 1997.

Forslaget skal give miljøministeren et retligt grundlag eller en hjemmel til at indgå frivillige aftaler med brancheforeninger, bl.a. i kosmetikbranchen, vedrørende kemiske stoffer, der måtte indgå i produktionen.

Økonomisk skal der ikke sendes en pose penge med dette forslag, så på den måde er forslaget ret harmløst. Alligevel er forslaget her ikke helt ubetydeligt, fordi der er en række fordele at høste ved en bedre miljøkontrol på lidt længere sigt.

Indgås der herefter konkrete aftaler med myndighederne og brancheforeningerne, vil vi kunne nå det klare mål at styrke kontrollen med produkter, som sendes ud til danske forbrugere. Det vil komme både forbrugerne og producenterne af produkterne til gode, og det vil styrke tilliden til bl.a. kemiske produkter.

På den ene side vil det på sigt gavne sælgerne af produkterne, fordi sælgere og producenter selv har en interesse i en bedre kontrol for at forhindre sager i at opstå, så der kan stå tvivl om deres produkter. På den anden side, som set

med Socialdemokratiets øjne er den væsentligste fordel, kan man med en bedre kontrol høste miljømæssige og sundhedsmæssige gevinster på lidt længere sigt.

Tendensen er stigende for allergi- og overfølsomhedsforekomster. I vores hverdag er vi omgivet af kemiske stoffer og produkter, nogle er mere nødvendige end andre. Et gammelt ord siger, at man må døje for skønheden. Efter det her forslag skulle dette udsagn i nogen udstrækning blive gjort til skamme.

Jeg skal sige til slut, at Socialdemokratiet naturligvis støtter forslaget.

Kim Andersen (V):

Lovforslaget vedrører en hjemmel til ministeren til at indgå aftaler med brancheorganisationer på området om hel eller delvis finansiering af kontrol og tilsyn vedrørende kemiske stoffer og produkter.

I Venstre er vi enige i, at der skal føres et fornuftigt og effektivt tilsynsarbejde med brugen af kemiske stoffer, sådan som det er beskrevet i loven om kemiske stoffer og produkter, men vi må afvise det foreliggende forslag i den form, som det her har.

Vi forstår i og for sig ikke, hvad ministeren i virkeligheden vil. Ministeren har jo i lovens § 32 b allerede hjemmel til at opkræve gebyrer for tilsyn i specifikke sager, og det synes vi er nok på området.

Vi har et grundlæggende spørgsmål til lovforslaget om, hvad pengene i virkeligheden skal bruges til. Er tilsynet ikke godt nok, som det er? Er det bare en pengemaskine, ministeren skal have opfundet til andre ting eller til den store kasse i virkeligheden?

Vi er i Venstre positive over for, at man kan indgå brancheaftaler. Der kan være megen relevans og fornuft i, at en branche aftaler et sæt spilleregler, nogle procedurer med tilsynsmyndigheden, men at det skal føre til en generel bestemmelse om afgiftsopkrævning for myndighedsopgaven, er vi imod på dette område.

Vi er ikke generelt imod, at man kan lave private aftaler, og at man kan opkræve specifikke gebyrer for tilsynsvirksomhed, men en bestemmelse som denne, der er helt generel, finder vi overflødig. Vi er imod det, således som det foreligger, og vi har noteret os, at der også i høringssvarene er megen skepsis over for forslaget.